

Arrest

nr. 285 388 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat M. LYS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 december 2021 en op 24 juni 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Perzisch afkomst te zijn. U bent geboren te Ramsar op (...) 1993. U heeft uw hele leven in de stad Chaboksar gewoond. U hebt nog één broer die bij uw

ouders woont. U hebt uw militaire dienst volbracht van begin 1393 tot begin 1394 (= einde maart 2014 tot einde maart 2015) en volgde hogere studies, meer bepaald een bachelor elektrotechniek, dewelke u hebt moeten afbreken. U was tevens zelfstandige en had uw eigen handelszaak in elektromechanica. U bent ongehuwd en kinderloos. U bent geboren als moslim maar sinds uw dienstplicht niet meer gelovig.

Op donderdag 11 mordad 1397 (=2 augustus 2018) nam u samen met uw vriend V. K. in Teheran deel aan de nationale protesten naar aanleiding van de economische malaise in Iran omwille van het ontbonden nucleaire akkoord. Tijdens deze protesten vroeg uw vriend V. u om ter hoogte van de Khaleh-brug de protesteerdere en de agressie van de autoriteiten te filmen aangezien de batterij van zijn eigen gsm-toestel leeg was. Omstreeks 20.00 uur bij zonsondergang, gingen u en V. terug richting de slaapzaal in uw onderwijsinstituut doch jullie werden tegengehouden door twee burgeragenten op een motorfiets. Ze informeerden naar jullie identiteit en de reden van jullie aanwezigheid. Jullie deelden mee geen protesteerdere maar studenten te zijn die boeken wilden kopen en dat jullie onderweg waren naar jullie slaapzaal. De agenten namen daarop foto's van uw studentenkaart en van de Melli-kaart van V.. Ze bevelen jullie tevens onmiddellijk de plaats te verlaten.

Enkele maanden later vernam u via telegram van uw vriend V. dat hij een oproeping had gekregen om zich aan te bieden bij de Revolutionaire rechtbank in Teheran. Een week later, op 14 azar 1397 (= 5 december 2018), moest u zich ook aanbieden, maar dan op de rechtbank in Rasht, die behoorde tot uw woonplaats. U werd er ondervraagd over uw aanwezigheid op 11 mordad 1397 en u herhaalde hetgeen u eerder al had meegedeeld op de dag van de betoging, namelijk dat u een student was en daarom in Teheran aanwezig was. U voelde echter aan dat men uw verklaring niet aanvaardde en men sloot u op in het kader van nader onderzoek. De volgende dag kon u op borg vrijkomen nadat uw vader en oom zorgden dat aan de gestelde borg van 500 miljoen werd voldaan door middel van een eigendomsakte van een tuin van uw oom. Uw vader en oom schakelden ook een advocaat in.

Vervolgens ontving u bij u thuis een dagvaarding d.d. 27/11/1397 (=16 februari 2019). Hierin stond dat u zich op 1 esfand 1397 (= 20 februari 2019) opnieuw diende aan te bieden op de rechtbank, ditmaal bij de revolutionaire rechtbank in Teheran. U zou gearresteerd worden indien u zich niet zou aanbieden en zowel uw advocaat als uw familie zeiden u dat het moeilijk zou worden en dat u gevaar zou lopen. U bent bijgevolg niet naar de rechtbank gegaan. In plaats daarvan dook u drie dagen vooraleer u op de rechtbank werd verwacht, onder in Jangara. Op 3 esfand 1397 (= 22 februari 2019) kwamen de politiediensten (Niruye Entezami) naar uw huis met een arrestatiebevel. Een van de dagen daarna, op 4, 5 of 6 esfand 1397 (= 23, 24 of 25 februari 2019) kwamen ook agenten in burger naar uw thuis en voerden een huiszoeking uit waarbij ze onder meer uw identiteitsdocumenten alsook uw laptop in beslag namen. Op deze laptop stond de video van de betoging die u voor V. had gemaakt nadat u zelf de gegevens van uw gsm-toestel had overgezet op uw laptop. Op 7 ordibehesht 1398 (= 27 april 2019) werd een vonnis uitgesproken door de rechtbank in Teheran waarin u bij verstek werd veroordeeld tot twee jaar en zes maanden gevangenisstraf. U werd schuldig bevonden aan deelname aan de protesten, aan samenwerking met buitenlandse media en aan virtuele activiteiten tegen het regime. Op 16 ordibehesht 1398 (= 6 mei 2019) ontving uw familie dit vonnis en daags nadien, op 17 ordibehesht, ontving u van uw familie een foto van dit vonnis.

Op voorstel en aanraden van zowel uw Iraanse advocaat als uw familie hebt u op 18 ordibehesht 1398 (= 8 mei 2019) Iran illegaal verlaten door de grens met Turkije over te steken. U verbleef een achttal maanden in Turkije waarna u verder reisde naar Griekenland. In Griekenland, waar u een acht- à negental maanden verbleef, hebt u meermaals een verzoek om internationale bescherming trachten in te dienen, doch dit diende te gebeuren via Skype. U probeerde meermaals maar men beantwoordde uw aanvraag niet. U reisde vervolgens verder richting West-Europa en op 28 juni 2021 kwam u in België toe.

Op 29 juni 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden doch u noemt het een show en u hebt geen garantie dat ze u bij terugkeer niet zullen beschuldigen van meerdere misdrijven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming maakte u twee attesten over van uw psycholoog Paul Jacobs d.d. 8 december 2021 en 23 juni 2022 waarin hij bevestigt dat u sinds september 2021 bij hem in behandeling bent alsook dat u zich in depressieve toestand bevindt met slaapproblemen, geheugenproblemen, neerslachtigheid, gevoelens van desillusie en suïcidale gedachten waarbij hij opmerkt dat uw angsten en geheugenproblemen van invloed kunnen zijn op uw capaciteiten om het onderhoud te voeren. Voorts maakte u op 23 december 2021 via uw advocaat per email ook volgende documenten over: een fotokopie van de vooren achterzijde van uw Iraanse identiteitskaart of Melli-kaart, een fotokopie van de eerste pagina van uw Iraanse geboorte- en nationaliteitsbewijs of Shenanameh, een fotokopie van de eerste pagina uit uw Iraans paspoort met nummer Z41356695, een kopie van twee Iraanse juridische documenten, zijnde de dagvaarding en het vonnis en een kopie van het contract tussen u en uw Iraanse advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (Vragenlijst Bijzondere procedurele noden d.d. 25 augustus 2021), doch blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde psychische attesten d.d. 8 december 2021 en 23 juni 2022 dat u met psychische problemen kampt (notities van het persoonlijk onderhoud N. D. M. B., d.d. 10 december 2021, CGVS I, p. 2 & 7, notities van het persoonlijk onderhoud van N. D. M. B., d.d. 24 juni 2022, CGVS II, p. 4-5). Meer bepaald bent u in behandeling bent omdat u zich in een depressieve toestand bevindt met slaapproblemen, geheugenproblemen, neerslachtigheid, gevoelens van desillusie en suïcidale gedachten waarbij ook werd opgemerkt dat uw angsten en geheugenproblemen van invloed kunnen zijn op uw capaciteiten om het onderhoud te voeren. Wat betreft deze stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er op worden gewezen dat deze stukken verwijzen naar het feit dat u aan een depressie lijdt, en dat u in het kader van deze aandoening geheugenproblemen ervaart. In deze stukken wordt slechts de mogelijkheid geopperd dat uw cognitieve performantie of geheugencapaciteiten gehinderd worden. Er wordt niet geconcretiseerd in welke mate uw cognitieve vermogens gehinderd zouden worden, noch op welke wijze de psychologe die dit attest opstelde tot deze conclusies kwam of welke steunmaatregelen u zouden kunnen helpen. Desalniettemin werd het ritme van het persoonlijk onderhoud verlaagd. Er werd u ruimte gelaten om uw asielmotieven vrij te vertellen en aan het begin van beide persoonlijke onderhouden werd u gevraagd hoe u zich die dag voelde en of u zich in staat voelde om uw persoonlijk onderhoud te voeren waarbij u telkens aangaf dat u zich hiertoe in staat voelde (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 1-2). Tevens werd u op het hart gedrukt dat u steeds zelf kon en mocht aangeven dat u een pauze zou willen nemen (CGVS I, p.2 & CGVS II, p. 2). U en uw advocaten kregen op het einde van het onderhoud ook de mogelijkheid om opmerkingen te maken waarbij u noch uw advocaat tijdens of na het persoonlijk onderhoud aangaven dat u door uw psychische problemen gehinderd werd in uw vermogen om verklaringen af te leggen (CGVS I, p. 18-19 & CGVS II, p. 16-17). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat was om de motieven van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud. Aldus kan niet gesteld worden dat uw psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op uw deelname aan de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst kan worden opgeworpen dat u niet zonder meer kan aantonen dat u op 11 mordad 1397 (=2 augustus 2018), de dag van de protesten waar u de video-opname maakte alsook waarbij u door de Iraanse veiligheidsdiensten werd geïdentificeerd, aanwezig was in Teheran of op de protesten (CGVS I, p. 9 & p. 10). Zo kan u geen (begin van) bewijs voorleggen betreffende uw deelname aan de protesten (CGVS I, p. 13). In het licht van uw verklaring dat u studeerde aan de universiteit van Emam Sadegh in Astanieh Ashrafieh (CGVS II, p. 6), doch voor een zomercursus op woensdag en donderdag in Teheran aan de technische school gelegen aan de Hafez-laan studeerde (CGVS II, p. 6-7), roept het de nodige bedenkingen op dat u klaarblijkelijk geen enkel begin van bewijs kan neerleggen als zou u toentertijd daadwerkelijk in Teheran gestudeerd hebben en aldus aanwezig zou zijn geweest. Zo kan u zelfs geen overzicht van de gevolgde cursus voorleggen (CGVS II, p. 7). Ook in ruimer opzicht was u overigens niet in staat enig bewijs voor te leggen betreffende uw aanwezigheid in Teheran op het moment van de betoging (CGVS II, p. 7). Gevraagd naar bijvoorbeeld een bankafschrift waaruit zou blijken dat u in die periode geld hebt afgehaald, kan u niets voorleggen naar eigen zeggen omdat die maar een week zouden worden bewaard (CGVS II, p. 8). U werd ook gevraagd of er hoe dan ook iets was dat kon aantonen dat u in Teheran was op dat moment en u gaf daarbij aan deze vraag te begrijpen, doch enig stavingstuk hebt u niet (CGVS II, p. 8). Het is evenwel op zijn minst merkwaardig dat u in het geheel op geen enkele manier kan aantonen dat u in die periode in Teheran verbleef, mocht dit werkelijk het geval geweest zijn. Bovenstaande bevindingen plaatsen dan ook reeds het nodige voorbehoud bij uw bewering dat u op 11 mordad 1397 in Teheran en aldus op de betoging aanwezig was (CGVS II, p. 6). Dat u enige - eerder oppervlakkige - informatie kan meedelen over de betoging en haar verloop (CGVS I, p. 12 & CGVS II, p. 8) verandert overigens niets aan bovenstaande bedenking. De informatie die u weet mee te delen overstijgt de algemene informatie, die ook online is terug te vinden, niet en kan bijgevolg eenvoudigweg zijn opgezocht in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Wat er ook van zij, zelfs indien nog aangenomen wordt dat u en aanwezig was in Teheran en zelfs één van de vele protesteers was die meeliepen in de betoging, dan nog slaagt u er niet in aannemelijk te

maken dat u omwille van een video-opname die u van de protesten had gemaakt, in het vizier gekomen bent van de Iraanse autoriteiten noch dat u hiervoor door de autoriteiten werd veroordeeld. Zo kunnen er de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw zeer merkwaaardige gedrag met betrekking tot de bewaring van de video-opname. U had de video-opname onbewust op uw laptop opgeslagen nadat u uw gsm had leeggemaakt. U had daarbij de opname niet verwijderd omdat u er geen moment aan had gedacht dat de autoriteiten tot bij uw thuis zou komen (CGVS I, p. 15). Vooreerst is het merkwaaardig dat u de video-opname hoe dan ook op uw gsm bewaarde nadat u het via telegram aan V. K. had doorgestuurd. Immers filmde u slechts op zijn vraag (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 11) en u was zich bewust dat dergelijke zaken filmen risicovol is (CGVS II, p. 11). Het valt dan ook moeilijk in te zien dat u blijft rondlopen met dergelijke risicovolle opname. Voorts mag het verwondering heten dat u de opname vervolgens uit het oog zou zijn verloren alsook dat u er verder niet meer naar had gevraagd bij V. toen hij liet weten dat hij werd opgeroepen (CGVS II, p. 12). Voorgaande klemt namelijk met diens paniekerige reactie in het contact dat jullie hadden naar aanleiding van zijn convocatie (CGVS II, p. 12). Aangenomen zou kunnen worden dat u naar aanleiding hiervan minstens de bedenking zou gehad hebben dat u de video-opname zelf ook op uw gsm dan wel laptop had staan. Bovendien moest u zich een week later ook zelf aanbieden bij de rechtbank van Rasht en werd u bij uw eigen arrestatie en ondervraging constant over de video-opname ondervraagd (CGVS II, p. 12). Hier is in het geheel niet meer in te zien dat u op dat moment nog steeds geen aandacht zou geschonken hebben aan het feit dat de video-opname op uw laptop stond. Mogelijk nog frappanter is de vaststelling dat u deze bedenking zelfs niet maakte op het moment dat u daarna ook nog eens zelf een oproeping kreeg van de Revolutionaire rechtbank waarbij u reeds enige tijd niets meer van V. had gehoord en zelfs uw advocaat u zei dat vanaf dan alles moeilijk en gevaarlijk zou worden (CGVS II, p. 13). Dat u al die tijd de video-opname op uw laptop had staan zonder uzelf maar enigszins de bedenking te maken om dit te wissen valt niet in te zien. Dat de autoriteiten de video-opname vervolgens alsnog ontdekt hebben nadat ze eerst reeds met een arrestatiebevel naar u op zoek waren – en u klaarblijkelijk nog steeds niet dacht aan de opname op uw laptop – en ze vervolgens in de dagen nadien een huiszoeking hebben verricht waarbij ze dan de laptop in beslag namen (CGVS I, p. 14-15) is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de opname op sociale media werd verspreid (Vragenlijst CGVS d.d. 25 augustus 2021, vraag 3.5) terwijl u bij uw persoonlijke onderhoud op het CGVS aangaf dat u niet weet wat V. met de video-opname gedaan heeft (CGVS I, p. 14 & CGVS II, p. 11) noch of V. het filmpje al dan niet verspreid heeft (CGVS II, p. 11). Hiermee geconfronteerd ontkende u slechts hetgeen u bij de DVZ verklaarde (CGVS II, p. 13). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid uit te klaren. Immers werd uw verklaring op de DVZ u voorgelezen alvorens u ze ondertekende en zich akkoord verklaarde met de inhoud. Bovendien werd u aan het begin van uw onderhoud op de CGVS de kans geboden om opmerkingen betreffende uw interview op de DVZ mee te delen waarbij u evenmin aangaf dat dit foutief zou zijn genoteerd (CGVS I, p. 3). Bovendien had u aan V. ook niet gevraagd wat hij van plan was met de opname (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 11) noch dat u hem had gevraagd of hij het had verspreid (CGVS II, p. 12). Als u daadwerkelijk een risicovolle opname voor V. maakte, kan in alle redelijk verwacht worden dat u hiernaar zou gevraagd hebben. Dat u ter verantwoording hiervoor verklaarde u dat het niet nodig was om het aan V. te vragen aangezien u er zelf niet zichtbaar opstond (CGVS I, p. 14) alsook omdat u het vanzelfsprekend vond, een normale menselijke reactie, om de agressie te filmen (CGVS II, p. 11) overtuigt in het licht van voorgaande evenmin. Daarnaast hebt u ook geen bijkomende informatie over de eventuele verspreiding van de opname verkregen via familie of uw advocaat (CGVS II, p. 13) terwijl uit het door u voorgelegde vonnis blijkt dat de autoriteiten u ervan beschuldigden dat u pamfletten had verspreid alsook dat ze het bewezen achtten dat u contacten had met journalisten (vertaling vonnis). Aangezien deze video-opname een kernelement is in uw vervolging door de Iraanse autoriteiten, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat u hierover enerzijds coherente verklaringen aflegt en anderzijds dat u zich hierover spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert. Bovenstaande hypothekeert bijkomend de geloofwaardigheid betreffende het bestaan van deze video-opname en bijgevolg van uw voorgehouden problemen en veroordeling in Iran.

De geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielrelaas wordt in deze nog verder ondermijnd doordat u - behalve dat uw vriend V. K. naar de revolutionaire rechtbank in Teheran moest - geen enkele informatie hebt over het lot van uw vriend (CGVS I, p. 13). Of hij vrij was gekomen, eventueel op borg, dan wel veroordeeld werd, wist u niet (CGVS I, p. 13). Of hij een advocaat had, wist u evenmin (CGVS I, p. 14). Het enige contact dat u had met hem, was een week voor u naar de rechtbank moest omwille van de dag van de betoging (CGVS I, p. 14). Het enige dat u probeerde, was nog via WhatsApp en Instagram contact te maken maar uw berichten werden niet beantwoord (CGVS I, p. 14). Andere manieren om u te informeren over zijn lot hebt u niet geprobeerd (CGVS I, p. 14). Als u naar aanleiding van de oproepingen voor de rechtbank nog een contact had met V., valt het bijzonder moeilijk in te zien dat jullie geen verdere afspraken hebben gemaakt teneinde op de hoogte te blijven van ieders lot en vervolging. Er kan

bovendien ook danig getwijfeld worden aan het bestaan op zich van dit eenmalig contact met V.. U legt namelijk tegenstrijdige verklaringen af hieromtrent. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS gaf u immers nog aan dat jullie tijdens dit contact afspraken hetzelfde mee te delen als tijdens de controle de dag van de protesten zelf, namelijk dat jullie studenten waren die boeken wilden kopen (CGVS I, p. 14). Bij uw tweede onderhoud op het CGVS gaf u plots echter aan dat jullie niets hadden afgesproken (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid, ontkende u opnieuw louter hetgeen u eerder meedeelde (CGVS II, p. 12). Dergelijke ontkening is wederom niet afdoende daar het de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Het is bovendien niet te vatten dat u tegenstrijdig bent betreffende de inhoud van het ene contact dat u nog met V. had vooraleer alle contact ten gevolge de juridische vervolging onmogelijk werd. Daarnaast weet u ook voor wat betreft uw eigen dossier bij de Iraanse autoriteiten niet te overtuigen. Zo kan u slechts meedelen dat de revolutionaire rechtbank in Teheran u veroordeeld heeft, maar welke kamer of rechter kan u niet duiden. Verder bevraagd of u het vonnis gelezen hebt, antwoordt u nogal vaag dat u reeds gezegd hebt wat de titel, het probleem en de beslissing was (CGVS I, p. 16). Maar ook inhoudelijk blijkt dat u niet weet op basis van welke feiten ze u concreet veroordeeld hebben (CGVS I, p. 17). U verklaarde dat u het niet precies wist (CGVS I, p. 17) terwijl uit het voorgelegde vonnis blijkt dat men zich baseert op uitgebreide documenten en bewijzen die, zo stelt het vonnis, onder meer in uw woning werden gevonden, het verslag van Ettelaat, pamfletten die door u zouden zijn verspreid alsook een bewezen contact tussen u en journalisten. Ook blijkt dat u in hoofdorde tot twee jaar werd veroordeeld op basis van artikel 610 van het Islamitisch strafwetboek en bijkomend tot 6 maanden op basis van artikel 500 van het islamitisch strafwetboek. U daarentegen verklaarde dat u werd veroordeeld op basis van artikel 500 van de grondwet en enkele sub-artikelen (CGVS I, p. 17). Uw advocaat zou u overigens ook geen bijkomende informatie hebben meegedeeld, behalve dat u moest vluchten (CGVS I, p. 17). Voorts hebt u ook geen concreet idee waarom uw eigen dossier eerst in Rasht werd behandeld doch werd overgeheveld naar de revolutionaire rechtbank in Teheran (CGVS I, p. 15). Ook uw Iraanse advocaat wist het volgens u niet (CGVS I, p. 15) en dit omdat politieke dossiers volgens u niet duidelijk zijn voor advocaten (CGVS I, p. 15). Gevraagd waarom u deze stelling poneert, haalt u louter aan dat het beleid van het regime zo is (CGVS I, p. 15). Echter in de oproepingsbrief die u voorlegde, staat vermeld dat er een elektronisch dossier raadpleegbaar is (vertaling aankondigingsbrief) waardoor op zijn minst kan verwacht worden dat u en uw advocaat hierin de nodige informatie zouden opzoeken. Doch geconfronteerd met het bestaan van een website voor elektronisch inzage, blijkt zelfs dat u hiervan in het geheel niet op de hoogte bent noch hebt u uw advocaat hierover ooit details gevraagd (CGVS II, p. 14). Bovendien blijkt uit de aankondigingsbrief die u overmaakte dat deze zogenaamd afkomstig is van afdeling 1 van de algemene en revolutionaire rechtbank van het 12e arrondissement van Tehran terwijl het vonnis dat u overmaakte afkomstig blijkt van afdeling 1173 van de strafrechtbank twee van het Ghods gerechtsgebouw in Teheran (zie vertaling juridische documenten). Volgens uw advocaat in België is voorgegaande geen noodzakelijke informatie die u zou moeten weten (CGVS I, p. 19) en voorts weet u volgens wel wat de reden is waarom uw dossier naar Teheran werd doorgestuurd, namelijk verder onderzoek (CGVS I, p. 20). Ook aan het eind van het tweede onderhoud merkte uw advocaat op dat het niet geheel onlogisch is dat u geen precieze informatie heeft van uw Iraanse advocaat (CGVS II, p. 17). Echter, indien u daadwerkelijk eerst werd opgeroepen voor de rechtbank in Rasht, dat uw dossier vervolgens werd overgeheveld naar Teheran waarbij u wordt opgeroepen voor de revolutionaire rechtbank maar veroordeeld door de strafrechtbank, waarbij u bovendien een advocaat had en men in de oproepingsbrief duidelijk aangeeft dat er een elektronisch raadpleegbaar dossier is, dan kan van u, een hoogopgeleide volwassen man, in alle redelijkheid verwacht worden dat u concrete informatie over de juridische procedure kan meedelen. Het gaat hier immers om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Voorgegaande bevindingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vervolging door de Iraanse autoriteiten.

U haalde ter zake ook aan dat u in Iran werd vrijgelaten op borg (CGVS I, p. 10). U kan hier echter geen begin van bewijs van voorleggen (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 4). Uit beschikbare informatie blijkt nochtans dat wanneer een borg wordt aanvaard, dat de juridische overheden een aanvaarding van borgtocht uitschrijven waarvan ook de beschuldigde en zijn advocaat een kopie kunnen bekomen. Ook wordt er een formele brief geschreven door de juridische overheid teneinde de eigendom te laten blokkeren. In deze wordt aangehaald dat de beschuldigde of degene die voor hem borg staat, in het bezit is van het eigendomsbewijs waarop de transacties staan vermeld. U verklaart hierover dat uw familie geen bewijzen heeft (CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met de bedenking dat er toch enigszins iets van document

over de borg moet zijn, geeft u zeer vaag weer dat er misschien iets was maar dat er misschien ook dingen zijn gebeurd die ze u niet willen zeggen (CGVS II, p. 4). Bovenstaande vaststelling doet verder afbreuk aan het geloof in de rechtszaak tegen u zijn aangespannen. Voor wat betreft de documenten inzake het vonnis alsook de dagvaarding van de rechtbank die u hebt voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat deze documenten louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die vanzelfsprekend makkelijk te manipuleren zijn. De originele juridische documenten zouden frappant genoeg zijn weggegooid (CGVS I, p. 7), kwijtgeraakt of kapotgescheurd (CGVS II, p. 15) door uw ouders omdat ze deze niet nodig hadden en hen overbodig leken (CGVS II, p. 16). Dit is in alle redelijkheid niet ernstig. Als zowel uw Iraanse advocaat als uw eigen familie u hadden aangeraden het land te ontvluchten omdat u in gevaar was, valt niet in te zien dat ze de stavingsstukken bij uitstek zonder meer zouden zijn kwijtgeraakt, hebben weggegooid of hebben kapotgescheurd.

Voor wat betreft het voorgelegde contract tussen u en uw Iraanse advocaat kunnen ook de nodige bedenkingen gemaakt worden. Initieel haalde u geenszins het bestaan van dit document aan terwijl u hier uitgebreid werd over bevraagd. Zo werd u gevraagd of u een bewijs had dat u in Iran een advocaat had geraadpleegd en uw antwoordde hierop dat u eventueel achter een telefoonnummer of adres kon vragen (CGVS I, p. 15). Vervolgens gevraagd of er misschien nog correspondentie was, haalt u aan dat de meeste correspondentie tussen uw vader en de advocaat was (CGVS I, p. 16). Vervolgens gevraagd naar correspondentie, kaast u de bal terug waarbij u enkele voorbeelden werden gegeven zoals facturen, briefwisseling of e-mails. Hierbij haalt u aan dat u telefonisch contact had en dat op het einde een loon moest worden betaald doch dat uw vader alles regelde (CGVS I, p. 16). Dat u vervolgens tijdens uw tweede onderhoud op de proppen komt met een contract van de advocaat doet dan ook de wenkbrauwen fronsen daar u nooit het bestaan van dergelijk contract aanhaalde tijdens uw eerste onderhoud.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde deelname aan de betoging en de problemen die u hierdoor hebt gekend met het Iraanse regime, kunnen ook de nodige vragen gesteld worden omtrent de omstandigheden van uw vertrek. U verklaarde dat u illegaal het land verlaten hebt (CGVS I, p. 8) en dat uw identiteitsdocumenten door de autoriteiten in beslag werden genomen (CGVS I, p. 7). Echter dient geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en derhalve dus ook niet aan het gegeven dat de autoriteiten ten gevolge daarvan uw paspoort hebben ingehouden. Aldus rijst het vermoeden dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt teneinde de informatie die erin vervat zit achter te houden. De fotokopie van de eerste pagina staat hoogstens uw identiteit en nationaliteit.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw deelname aan de betoging en de vervolgingsfeiten die eruit voortvloeiden. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er om deze reden bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Waar u tot slot nog aanhaalde dat u weliswaar als moslim bent geboren doch dat u op heden niet meer gelovig bent en dit sinds uw militaire dienst (CGVS I, p. 4), dient allereerst te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit over uw areligieuze opvattingen gesproken heeft in Iran noch dat u hierdoor problemen hebt gekend (CGVS I, p. 6) en hoewel men in Iran verwacht dat u een religie aangeeft bij administratieve beslommingen, vulde u gewoon de islam in (CGVS I, p. 5). In dit verband kan tevens gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt of dat u zich in de toekomst aldus zal uiten. U uitte bovendien zelf ook geen vrees omwille van uw areligieuze overtuigingen.

Voor wat betreft uw psychische problemen gaf u aan dat deze aanvang vonden op het moment dat u problemen kreeg in Iran (CGVS I, p. 6 & CGVS II, p. 5). Ter staving legde u twee psychologische attesten voor van klinisch psycholoog Paul Jacobs waarin deze bevestigt dat u sinds september 2021 in behandeling bent alsook dat u te lijden hebt aan een depressie met slaapproblemen, geheugenproblemen, neerslachtigheid, gevoelens van desillusie en suïcidale gedachten, hetgeen u ook deels bevestigde (CGVS II, p. 4). Het attest geeft geen uitsluitel betreffende de oorzaak van deze problemen en kan de waarachtigheid ervan bijgevolg ook niet onderschrijven. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid

een weergave van een bepaald ziektebeeld bevat dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Indien u uw aandoening zou willen laten gelden in uw verzoek moet op gewezen worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan het administratief dossier gevoegd.

De opmerkingen die u naar leiding van de notities van het persoonlijk onderhoud hebt overgemaakt werden in rekening gebracht bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande bevindingen niet in een ander daglicht plaatsen. De fotokopie van de voor- en achterzijde van uw Iraanse identiteitskaart of Melli-kaart en de fotokopie van de eerste pagina van uw Iraanse geboorte- en nationaliteitsbewijs of Shenanameh tonen enigszins uw identiteit en nationaliteit aan maar hebben geen bewijskracht inzake uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent dat er tevens sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Vooreerst kan wat betreft de bijzondere procedurele noden, worden vastgesteld dat verzoeker deze motieven in de bestreden beslissing niet aanvecht, noch betwist.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent met reden als volgt overwogen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (Vragenlijst Bijzondere procedurele noden d.d. 25 augustus 2021), doch blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde psychische attesten d.d. 8 december 2021 en 23 juni 2022 dat u met psychische problemen kampt (notities van het persoonlijk onderhoud N. D. M. B., d.d. 10 december 2021, CGVS I, p. 2 & 7, notities van het persoonlijk onderhoud van N. D. M. B., d.d. 24 juni 2022, CGVS II, p. 4-5). Meer bepaald bent u in behandeling bent omdat u zich in een depressieve toestand bevindt met slaapproblemen, geheugenproblemen, neerslachtigheid, gevoelens van desillusie en suïcidale gedachten waarbij ook werd opgemerkt dat uw angsten en geheugenproblemen van invloed kunnen zijn op uw capaciteiten om het onderhoud te voeren. Wat betreft deze stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er op worden gewezen dat deze stukken verwijzen naar het feit dat u aan een depressie lijdt, en dat u in het kader van deze aandoening geheugenproblemen ervaart. In deze stukken wordt slechts de mogelijkheid geopperd dat uw cognitieve performantie of geheugencapaciteiten gehinderd worden. Er wordt niet geconcretiseerd in welke mate uw cognitieve vermogens gehinderd zouden worden, noch op welke wijze de psychologe die dit attest opstelde tot deze conclusies kwam of welke steunmaatregelen u zouden kunnen helpen. Desalniettemin werd het ritme van het persoonlijk onderhoud verlaagd. Er werd u ruimte gelaten om uw asielmotieven vrij te vertellen en aan het begin van beide persoonlijke onderhoudsbezoeken werd u gevraagd hoe u zich die dag voelde en of u zich in staat voelde om uw persoonlijk onderhoud te voeren waarbij u telkens aangaf dat u zich hiertoe in staat voelde (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 1-2). Tevens werd u op het hart gedrukt dat u steeds zelf kon en mocht aangeven dat u een pauze zou willen nemen (CGVS I, p.2 & CGVS II, p. 2). U en uw advocaten kregen op het einde van het onderhoud ook de mogelijkheid om opmerkingen te maken waarbij u noch uw advocaat tijdens of na het persoonlijk onderhoud aangaven dat u door uw psychische problemen gehinderd werd in uw vermogen om verklaringen af te leggen (CGVS I, p. 18-19 & CGVS II, p. 16-17). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat was om de motieven van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud. Aldus kan niet gesteld worden dat uw psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op uw deelname aan de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In de gegeven omstandigheden kan ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van de administratieve procedure gerespecteerd werden evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer voor zijn leven/de doodstraf door de Iraanse autoriteiten, dit gelet op zijn deelname aan een betoging in 2018 waarbij hij een video-opname had gemaakt en hiervoor werd veroordeeld tot een gevangenisstraf.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de Iraanse autoriteiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.5.2. Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal opgemerkt worden dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat hij op de dag van de betoging aanwezig was in Teheran en heeft deelgenomen aan de betoging op 2 augustus 2018. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent met reden opgemerkt:

“Allereerst kan worden opgeworpen dat u niet zonder meer kan aantonen dat u op 11 mordad 1397 (=2 augustus 2018), de dag van de protesten waar u de video-opname maakte alsook waarbij u door de Iraanse veiligheidsdiensten werd geïdentificeerd, aanwezig was in Teheran of op de protesten (CGVS I, p. 9 & p. 10). Zo kan u geen (begin van) bewijs voorleggen betreffende uw deelname aan de protesten (CGVS I, p. 13). In het licht van uw verklaring dat u studeerde aan de universiteit van Emam Sadegh in Astanieh Ashrafieh (CGVS II, p. 6), doch voor een zomercursus op woensdag en donderdag in Teheran aan de technische school gelegen aan de Hafez-laan studeerde (CGVS II, p. 6-7), roept het de nodige bedenkingen op dat u klaarblijkelijk geen enkel begin van bewijs kan neerleggen als zou u toentertijd daadwerkelijk in Teheran gestudeerd hebben en aldus aanwezig zou zijn geweest. Zo kan u zelfs geen overzicht van de gevolgde cursus voorleggen (CGVS II, p. 7). Ook in ruimer opzicht was u overigens niet in staat enig bewijs voor te leggen betreffende uw aanwezigheid in Teheran op het moment van de betoging (CGVS II, p. 7). Gevraagd naar bijvoorbeeld een bankafschrift waaruit zou blijken dat u in die periode geld hebt afgehaald, kan u niets voorleggen naar eigen zeggen omdat die maar een week zouden worden bewaard (CGVS II, p. 8). U werd ook gevraagd of er hoe dan ook iets was dat kon aantonen dat u in Teheran was op dat moment en u gaf daarbij aan deze vraag te begrijpen, doch enig stavingstuk hebt u niet (CGVS II, p. 8). Het is evenwel op zijn minst merkwaardig dat u in het geheel op geen enkele manier kan aantonen dat u in die periode in Teheran verbleef, mocht dit werkelijk het geval geweest zijn. Bovenstaande bevindingen plaatsen dan ook reeds het nodige voorbehoud bij uw bewering dat u op 11 mordad 1397 in Teheran en aldus op de betoging aanwezig was (CGVS II, p. 6). Dat u enige - eerder oppervlakkige - informatie kan meedelen over de betoging en haar verloop (CGVS I, p. 12 & CGVS II, p. 8) verandert overigens niets aan bovenstaande bedenking. De informatie die u weet mee te delen overstijgt de algemene informatie, die ook online is terug te vinden, niet en kan bijgevolg eenvoudigweg zijn opgezocht in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker verwijt verweerder veel belang te hechten aan het voorleggen van schriftelijke stavingsstukken zonder dat voldoende rekening wordt gehouden met zijn verklaringen.

De Raad wijst er in dit verband op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Een verzoeker moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden is voldaan. In casu kan echter niet geoordeeld worden dat aan alle voorwaarden is voldaan. Zo kan alleszins niet vastgesteld worden dat verzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanwezigheid in Teheran in de zomer van 2018 te staven en ook geen bevredigende verklaring heeft gegeven omtrent het ontbreken van (bewijskrachtige) stavingselementen hieromtrent. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de betoging inmiddels vier jaar geleden heeft plaatsgevonden en men niet redelijkerwijze kan verwachten dat hij nog “bonnetjes” of bankafschriften voorlegt. In de bestreden beslissing wordt evenwel pertinent opgemerkt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van zijn aanwezigheid in Teheran terwijl hij een zomercursus volgde aan een technische school en zelfs geen overzicht van de gevolgde cursus kan voorleggen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 7), dit terwijl hem wel een diploma zou overhandigd zou zijn die volgens zijn verklaringen dan weer uit zijn huis zou “verdwenen” zijn (tweede persoonlijk onderhoud, p. 7). Door louter op te werpen dat de betoging inmiddels vier jaar geleden heeft plaatsgevonden, biedt verzoeker dan ook geen afdoende verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs voor zijn aanwezigheid in Teheran op de dag van de betoging.

Daarenboven heeft verweerder zich niet beperkt tot de vaststelling dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn aanwezigheid in Teheran tijdens de betoging doch ook verder overwogen dat hij eerder oppervlakkige informatie heeft meegedeeld over de betoging en haar verloop die niet de algemene informatie overstijgt die ook online terug te vinden is en bijgevolg opgezocht kan zijn in het kader van het voorliggend verzoek. Verzoeker voert aan dat er op geen enkele manier wordt gemotiveerd over welke informatie het specifiek gaat en meent dat er geen inhoudelijk onderzoek werd gevoerd naar zijn concrete, relevante en gedetailleerde verklaringen omtrent de betoging. De Raad stipt evenwel aan dat verweerder de algemene informatie waarnaar wordt verwezen en die verzoeker niet weet te overstijgen met zijn verklaringen, heeft toegevoegd aan het administratief dossier. Ook heeft verweerder in de bestreden beslissing expliciet verwezen naar de passages die volgens hem eerder oppervlakkige verklaringen inhouden. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen op het CGVS doch de Raad moet samen met de commissaris-generaal vaststellen dat deze verklaringen niet veel verder gaan dan de beschikbare informatie (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 1). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt werden hem niet enkel algemene vragen gesteld doch werd hem ook specifiek gevraagd naar details zoals onder meer wie de betoging organiseerde, de aanwezige prominente figuren en wie er sprak, hoe verzoeker ervan op de hoogte was en wij hij er kende (eerste persoonlijk onderhoud, p. 12-13; tweede persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker kan verder niet dienstig opwerpen dat niet werd gepeld naar zijn persoonlijke beleving en ervaringen nu hem uitdrukkelijk de kans werd geboden om meer informatie te verschaffen over deze betoging.

Hoewel verzoeker terecht opwerpt dat de door hem verschaft informatie dan toch extern consistent is met de objectieve informatie moet de Raad erop wijzen dat de commissaris-generaal zich niet heeft beperkt tot voorgaande vaststellingen maar verder heeft overwogen dat zelfs indien nog aangenomen wordt dat verzoeker aanwezig was in Teheran en zelfs één van de vele protesteers was die meeliepen in de betoging, hij er dan nog niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij omwille van een video-opname die hij van de protesten had gemaakt, in het vizier gekomen is van de Iraanse autoriteiten noch dat hij hiervoor door de autoriteiten werd veroordeeld.

In de bestreden beslissing wordt voorts met reden als volgt overwogen:

“Zo kunnen er de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw zeer merkwaaardige gedrag met betrekking tot de bewaring van de video-opname. U had de video-opname onbewust op uw laptop opgeslagen nadat u uw gsm had leeggemaakt. U had daarbij de opname niet verwijderd omdat u er geen moment aan had gedacht dat de autoriteiten tot bij uw thuis zou komen (CGVS I, p. 15). Vooreerst is het merkwaaardig dat u de video-opname hoe dan ook op uw gsm bewaarde nadat u het via telegram aan V. K. had doorgestuurd. Immers filmde u slechts op zijn vraag (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 11) en u was zich bewust dat dergelijke zaken filmen risicovol is (CGVS II, p. 11). Het valt dan ook moeilijk in te zien dat u blijft rondlopen met dergelijke risicovolle opname. Voorts mag het verwondering heten dat u de opname vervolgens uit het oog zou zijn verloren alsook dat u er verder niet meer naar had gevraagd bij V. toen hij liet weten dat hij werd opgeroepen (CGVS II, p. 12). Voorgaande klemt namelijk met diens paniekerige reactie in het contact dat jullie hadden naar aanleiding van zijn convocatie (CGVS II, p. 12). Aangenomen zou kunnen worden dat u naar aanleiding hiervan minstens de bedenking zou gehad hebben dat u de video-opname zelf ook op uw gsm dan wel laptop had staan. Bovendien moest u zich een week later ook zelf aanbieden bij de rechtbank van Rasht en werd u bij uw eigen arrestatie en ondervraging constant over de video-opname ondervraagd (CGVS II, p. 12). Hier is in het geheel niet meer in te zien dat u op dat moment nog steeds geen aandacht zou geschonken hebben aan het feit dat de video-opname op uw laptop stond. Mogelijk nog frappanter is de vaststelling dat u deze bedenking zelfs niet maakte op het moment dat u daarna ook nog eens zelf een oproeping kreeg van de Revolutionaire rechtbank waarbij u reeds enige tijd niets meer van V. had gehoord en zelfs uw advocaat u zei dat vanaf dan alles moeilijk en gevaarlijk zou worden (CGVS II, p. 13). Dat u al die tijd de video-opname op uw laptop had staan zonder uzelf maar enigszins de bedenking te maken om dit te wissen valt niet in te zien. Dat de autoriteiten de video-opname vervolgens alsnog ontdekt hebben nadat ze eerst reeds met een arrestatiebevel naar u op zoek waren – en u klaarblijkelijk nog steeds niet dacht aan de opname op uw laptop – en ze vervolgens in de dagen nadien een huiszoeking hebben verricht waarbij ze dan de laptop in beslag namen (CGVS I, p. 14-15) is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.”

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verweerder een volstrekt subjectieve beoordeling hanteert en een ongeloofwaardigheid afleidt op basis van gebeurtenissen die posterieur zijn ten opzichte van hetgeen als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en meent dat hij een uitleg heeft verschaft die voldoende geloofwaardig is over de reden waarom de video nog bewaard werd op zijn laptop namelijk dat hij het filmpje helemaal was vergeten.

Door het CGVS een subjectieve interpretatie te verwijten en te volharden in zijn verklaringen op het CGVS brengt verzoeker geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de hoger weergegeven omstandige en draagkrachtige motieven. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van

zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Verweerder heeft zich ter zake gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste context. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De commissaris-generaal kan verder bijgetreden worden in volgende motieven:

“Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de opname op sociale media werd verspreid (Vragenlijst CGVS d.d. 25 augustus 2021, vraag 3.5) terwijl u bij uw persoonlijke onderhoud op het CGVS aangaf dat u niet weet wat V. met de video-opname gedaan heeft (CGVS I, p. 14 & CGVS II, p. 11) noch of V. het filmpje al dan niet verspreid heeft (CGVS II, p. 11). Hiermee geconfronteerd ontkende u slechts hetgeen u bij de DVZ verklaarde (CGVS II, p. 13). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid uit te klaren. Immers werd uw verklaring op de DVZ u voorgelezen alvorens u ze ondertekende en zich akkoord verklaarde met de inhoud. Bovendien werd u aan het begin van uw onderhoud op de CGVS de kans geboden om opmerkingen betreffende uw interview op de DVZ mee te delen waarbij u evenmin aangaf dat dit foutief zou zijn genoteerd (CGVS I, p. 3). Bovendien had u aan V. ook niet gevraagd wat hij van plan was met de opname (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 11) noch dat u hem had gevraagd of hij het had verspreid (CGVS II, p. 12). Als u daadwerkelijk een risicovolle opname voor V. maakte, kan in alle redelijk verwacht worden dat u hiernaar zou gevraagd hebben. Dat u ter verantwoording hiervoor verklaarde u dat het niet nodig was om het aan V. te vragen aangezien u er zelf niet zichtbaar opstond (CGVS I, p. 14) alsook omdat u het vanzelfsprekend vond, een normale menselijke reactie, om de agressie te filmen (CGVS II, p. 11) overtuigt in het licht van voorgaande evenmin. Daarnaast hebt u ook geen bijkomende informatie over de eventuele verspreiding van de opname verkregen via familie of uw advocaat (CGVS II, p. 13) terwijl uit het door u voorgelegde vonnis blijkt dat de autoriteiten u ervan beschuldigden dat u pamfletten had verspreid alsook dat ze het bewezen achtten dat u contacten had met journalisten (vertaling vonnis). Aangezien deze video-opname een kernelement is in uw vervolging door de Iraanse autoriteiten, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat u hierover enerzijds coherente verklaringen aflegt en anderzijds dat u zich hierover spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert. Bovenstaande hypothekeert bijkomend de geloofwaardigheid betreffende het bestaan van deze video-opname en bijgevolg van uw voorgehouden problemen en veroordeling in Iran.”

Verzoeker repliceert dat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet doorslaggevend is en wijst erop dat hij op het CGVS verduidelijkte dat hij niet met zekerheid wist of het filmpje verspreid was maar dat het wel in de handen van de autoriteiten beland is. Verzoeker licht toe dat hij beschuldigd werd van journalistieke activiteiten voor buitenlandse nieuwszenders en dat het filmpje hier de basis voor gevormd heeft, waardoor hij dus uitging van het vermoeden dat dit filmpje zonder enige twijfel verspreid geweest is, zonder dat hij dit zélf verspreid heeft. Anders zou het, in de logica van verweerder, net nog ongeloofwaardiger zijn als hij deze video ook effectief zelf verspreid zou hebben, aldus verzoeker. Verzoeker kan met dergelijk betoog echter geen afbreuk doen aan zijn expliciete verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat hij een video nam tijdens de betoging die hijzelf op sociale media zette terwijl uit zijn latere verklaringen blijkt dat hij niet met zekerheid weet of het filmpje werd verspreid (Vragenlijst van 25 augustus 2021, vraag 5; eerste persoonlijk onderhoud, p. 14; tweede persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker brengt geen dienstige argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op verweerders vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen nog tracht te verschonen door het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken te bekristeren en te betogen dat er verkeerdelijk werd genoteerd, overtuigt hij allerminst. Vooreerst moet erop gewezen worden dat hoewel verzoeker ten overstaan van het CGVS verklaarde dat hij een probleem had met de vraagstelling van de tolk en hij zijn problemen niet volledig kon uitleggen, hij uitdrukkelijk stelde dat hij de tolk bij de DVZ goed begreep en bracht hij geen correcties aan (eerste persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat het interview bij de DVZ korter is dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij

voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de videopname die volgens hem leidde tot zijn gerechtelijke problemen. Dat hem bij de DVZ werd gevraagd om het kort te houden, verklaart niet waarom hij uitdrukkelijk en concreet verklaarde dat hij een video nam tijdens de betoging die hijzelf op sociale media zette zonder hierbij enigszins aan te geven niet met zekerheid te weten of het filmpje was verspreid geweest.

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist of onvolledig weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Daarnaast wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal op dat de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vluchtrelaas nog verder wordt ondermijnd doordat hij - behalve dat zijn vriend V. K. naar de revolutionaire rechtbank in Teheran moest - geen enkele informatie heeft over het lot van zijn vriend. Verweerder heeft hieromtrent als volgt geoordeeld:

“Of hij vrij was gekomen, eventueel op borg, dan wel veroordeeld werd, wist u niet (CGVS I, p. 13). Of hij een advocaat had, wist u evenmin (CGVS I, p. 14). Het enige contact dat u had met hem, was een week voor u naar de rechtbank moest omwille van de dag van de betoging (CGVS I, p. 14). Het enige dat u probeerde, was nog via WhatsApp en Instagram contact te maken maar uw berichten werden niet beantwoord (CGVS I, p. 14). Andere manieren om u te informeren over zijn lot hebt u niet geprobeerd (CGVS I, p. 14). Als u naar aanleiding van de oproepingen voor de rechtbank nog een contact had met V., valt het bijzonder moeilijk in te zien dat jullie geen verdere afspraken hebben gemaakt teneinde op de hoogte te blijven van ieders lot en vervolging. Er kan bovendien ook danig getwijfeld worden aan het bestaan op zich van dit eenmalig contact met V.. U legt namelijk tegenstrijdige verklaringen af hieromtrent. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS gaf u immers nog aan dat jullie tijdens dit contact afspraken hetzelfde mee te delen als tijdens de controle de dag van de protesten zelf, namelijk dat jullie studenten waren die boeken wilden kopen (CGVS I, p. 14). Bij uw tweede onderhoud op het CGVS gaf u plots echter aan dat jullie niets hadden afgesproken (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid, ontkende u opnieuw louter hetgeen u eerder meedeelde (CGVS II, p. 12). Dergelijke ontkenning is wederom niet afdoende daar het de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Het is bovendien niet te vatten dat u tegenstrijdig bent betreffende de inhoud van het ene contact dat u nog met V. had vooraleer alle contact ten gevolge de juridische vervolging onmogelijk werd.”

In het verzoekschrift wordt gewezen op verzoekers verklaringen op het CGVS en betoogd dat het niet zo onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen nieuws heeft over zijn vriend als deze intussen werd aangehouden en opgesloten. Verzoeker slaagt er evenwel met de herhaling dat zijn vriend afkomstig is uit het noorden en hij geen adres heeft van hem noch zijn vrienden kent en dat de relatie gespannen werd, niet in te verklaren waarom er dan bij het beweerde eenmalig contact geen verdere afspraken werden gemaakt teneinde op de hoogte te blijven van ieders lot en vervolging, te meer gelet op de zwaarwichtigheid van de situatie en de mogelijke implicaties voor verzoeker. Het kan de Raad overigens niet overtuigen dat verzoeker geen enkele nadere contactgegevens of informatie omtrent de vriendenkring of familie zou hebben van een vriend waarmee hij studeerde en waarvoor hij het risico nam om de betoging te filmen en hem te dit te versturen.

Dat verzoeker geen enkele informatie heeft over zijn lotgenote en in deze geen aanhoudende pogingen heeft ondernomen om zich hierover nader en nauwkeuriger te informeren, bijvoorbeeld via zijn eigen advocaat, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas.

Bovendien slaagt verzoeker er niet in de hoger vastgestelde tegenstrijdigheid inzake dit contact met zijn vriend uit te klaren.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld:

“Daarnaast weet u ook voor wat betreft uw eigen dossier bij de Iraanse autoriteiten niet te overtuigen. Zo kan u slechts meedelen dat de revolutionaire rechtbank in Teheran u veroordeeld heeft, maar welke kamer of rechter kan u niet duiden. Verder bevraagd of u het vonnis gelezen hebt, antwoordt u nogal vaag dat u reeds gezegd hebt wat de titel, het probleem en de beslissing was (CGVS I, p. 16). Maar ook inhoudelijk blijkt dat u niet weet op basis van welke feiten ze u concreet veroordeeld hebben (CGVS I, p. 17). U verklaarde dat u het niet precies wist (CGVS I, p. 17) terwijl uit het voorgelegde vonnis blijkt dat men zich baseert op uitgebreide documenten en bewijzen die, zo stelt het vonnis, onder meer in uw woning werden

gevonden, het verslag van Ettelaat, pamfletten die door u zouden zijn verspreid alsook een bewezen contact tussen u en journalisten. Ook blijkt dat u in hoofddorde tot twee jaar werd veroordeeld op basis van artikel 610 van het Islamitisch strafwetboek en bijkomend tot 6 maanden op basis van artikel 500 van het islamitisch strafwetboek. U daarentegen verklaarde dat u werd veroordeeld op basis van artikel 500 van de grondwet en enkele sub-artikelen (CGVS I, p. 17). Uw advocaat zou u overigens ook geen bijkomende informatie hebben meegedeeld, behalve dat u moest vluchten (CGVS I, p. 17). Voorts hebt u ook geen concreet idee waarom uw eigen dossier eerst in Rasht werd behandeld doch werd overgeheveld naar de revolutionaire rechtbank in Teheran (CGVS I, p. 15). Ook uw Iraanse advocaat wist het volgens u niet (CGVS I, p. 15) en dit omdat politieke dossiers volgens u niet duidelijk zijn voor advocaten (CGVS I, p. 15). Gevraagd waarom u deze stelling poneert, haalt u louter aan dat het beleid van het regime zo is (CGVS I, p. 15). Echter in de oproepingsbrief die u voorlegde, staat vermeld dat er een elektronisch dossier raadpleegbaar is (vertaling aankondigingsbrief) waardoor op zijn minst kan verwacht worden dat u en uw advocaat hierin de nodige informatie zouden opzoeken. Doch geconfronteerd met het bestaan van een website voor elektronisch inzage, blijkt zelfs dat u hiervan in het geheel niet op de hoogte bent noch hebt u uw advocaat hierover ooit details gevraagd (CGVS II, p. 14). Bovendien blijkt uit de aankondigingsbrief die u overmaakte dat deze zogenaamd afkomstig is van afdeling 1 van de algemene en revolutionaire rechtbank van het 12e arrondissement van Tehran terwijl het vonnis dat u overmaakte afkomstig blijkt van afdeling 1173 van de strafrechtbank twee van het Ghods gerechtsgebouw in Teheran (zie vertaling juridische documenten). Volgens uw advocaat in België is voorgaande geen noodzakelijke informatie die u zou moeten weten (CGVS I, p. 19) en voorts weet u volgens wel wat de reden is waarom uw dossier naar Teheran werd doorgestuurd, namelijk verder onderzoek (CGVS I, p. 20). Ook aan het eind van het tweede onderhoud merkte uw advocaat op dat het niet geheel onlogisch is dat u geen precieze informatie heeft van uw Iraanse advocaat (CGVS II, p. 17). Echter, indien u daadwerkelijk eerst werd opgeroepen voor de rechtbank in Rasht, dat uw dossier vervolgens werd overgeheveld naar Teheran waarbij u wordt opgeroepen voor de revolutionaire rechtbank maar veroordeeld door de strafrechtbank, waarbij u bovendien een advocaat had en men in de oproepingsbrief duidelijk aangeeft dat er een elektronisch raadpleegbaar dossier is, dan kan van u, een hoogopgeleide volwassen man, in alle redelijkheid verwacht worden dat u concrete informatie over de juridische procedure kan meedelen. Het gaat hier immers om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Voorgaande bevindingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vervolging door de Iraanse autoriteiten.”

Verzoeker meent dat er een zeer verregaande inhoudelijke kennis van de procedure wordt verwacht terwijl sprake is van juridisch-technische details die een zekere juridische achtergrond veronderstellen en wijst er verder op dat een strafdossier niet bepaald overal even evident toegankelijk is. Er wordt in dit verband nog gewezen op de opmerkingen van verzoekers advocaat in België dat het niet geheel onlogisch is dat verzoeker geen precieze informatie heeft ontvangen van zijn Iraanse advocaat. Verzoeker kan met zijn uitleg voorgaande concrete omstandige overwegingen niet ontcrachten. Verzoeker heeft immers een Iraanse advocaat zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij, te meer als een hoogopgeleide volwassene, via deze advocaat, die wel beschikt over een juridische achtergrond, afdoende zou geïnformeerd worden over het verloop van zijn procedure en via deze advocaat getracht zou worden om het elektronisch dossier te raadplegen, quod non in casu.

Aangaande de borgstelling kan gewezen worden op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“U haalde ter zake ook aan dat u in Iran werd vrijgelaten op borg (CGVS I, p. 10). U kan hier echter geen begin van bewijs van voorleggen (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 4). Uit beschikbare informatie blijkt nochtans dat wanneer een borg wordt aanvaard, dat de juridische overheden een aanvaarding van borgtocht uitschrijven waarvan ook de beschuldigde en zijn advocaat een kopie kunnen bekomen. Ook wordt er een formele brief geschreven door de juridische overheid teneinde de eigendom te laten blokkeren. In deze wordt aangehaald dat de beschuldigde of degene die voor hem borg staat, in het bezit is van het eigendomsbewijs waarop de transacties staan vermeld. U verklaart hierover dat uw familie geen bewijzen heeft (CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met de bedenking dat er toch enigszins iets van document over de borg moet zijn, geeft u zeer vaag weer dat er misschien iets was maar dat er misschien ook dingen zijn gebeurd die ze u niet willen zeggen (CGVS II, p. 4). Bovenstaande vaststelling doet verder afbreuk aan het geloof in de rechtszaak tegen u zijn aangespannen. Voor wat betreft de documenten inzake het

vonnis alsook de dagvaarding van de rechtbank die u hebt voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat deze documenten louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die vanzelfsprekend makkelijk te manipuleren zijn. De originele juridische documenten zouden frappant genoeg zijn weggegooid (CGVS I, p. 7), kwijtgeraakt of kapotgescheurd (CGVS II, p. 15) door uw ouders omdat ze deze niet nodig hadden en hen overbodig leken (CGVS II, p. 16). Dit is in alle redelijkheid niet ernstig. Als zowel uw Iraanse advocaat als uw eigen familie u hadden aangeraden het land te ontvluchten omdat u in gevaar was, valt niet in te zien dat ze de stavingsstukken bij uitstek zonder meer zouden zijn kwijtgeraakt, hebben weggegooid of hebben kapotgescheurd.”

Door te betogen dat verweerder hiervan bewijsstukken vereist zonder de overige documenten inhoudelijk te beoordelen, brengt verzoeker geenszins valabele argumenten bij die de correcte bevindingen omtrent de borgstelling, die steun vinden in de beschikbare informatie (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 4), kunnen weerleggen. Daarenboven kan wat betreft de beoordeling van de neergelegde documenten gewezen worden op de vaststellingen onder 2.2.5.5..

Verzoeker laat verder volgende motieven volledig ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen:

“Voor wat betreft het voorgelegde contract tussen u en uw Iraanse advocaat kunnen ook de nodige bedenkingen gemaakt worden. Initieel haalde u geenszins het bestaan van dit document aan terwijl u hier uitgebreid werd over bevraagd. Zo werd u gevraagd of u een bewijs had dat u in Iran een advocaat had geraadpleegd en uw antwoordde hierop dat u eventueel achter een telefoonnummer of adres kon vragen (CGVS I, p. 15). Vervolgens gevraagd of er misschien nog correspondentie was, haalt u aan dat de meeste correspondentie tussen uw vader en de advocaat was (CGVS I, p. 16). Vervolgens gevraagd naar correspondentie, kaast u de bal terug waarbij u enkele voorbeelden werden gegeven zoals facturen, briefwisseling of e-mails. Hierbij haalt u aan dat u telefonisch contact had en dat op het einde een loon moest worden betaald doch dat uw vader alles regelde (CGVS I, p. 16). Dat u vervolgens tijdens uw tweede onderhoud op de proppen komt met een contract van de advocaat doet dan ook de wenkbrauwen fronsen daar u nooit het bestaan van dergelijk contract aanhaalde tijdens uw eerste onderhoud.”

De commissaris-generaal besluit terecht dat aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde deelname aan de betoging en de problemen die hij hierdoor heeft gekend met het Iraanse regime, er ook de nodige vragen kunnen gesteld worden omtrent de omstandigheden van zijn vertrek. Verzoeker verklaarde dat hij illegaal het land verlaten heeft en dat zijn identiteitsdocumenten door de autoriteiten in beslag werden genomen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 7-8); echter dient volgens verweerder geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en derhalve dus ook niet aan het gegeven dat de autoriteiten ten gevolge daarvan verzoekers paspoort hebben ingehouden. Aldus rijst ook volgens de Raad het vermoeden dat verzoeker zijn paspoort moedwillig achterhoudt teneinde de informatie die erin vervat zit achter te houden.

Naast het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers vervolgingsproblemen met de Iraanse autoriteiten wegens zijn deelname aan een betoging op 2 augustus 2018, moet de Raad vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten ondertussen op de hoogte zijn van zijn politieke activiteiten en hij hiervoor vervolgd zal worden.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn of geïnteresseerd zijn in zijn loutere deelname aan eerdere betogingen in Iran in 2017 en 2018 waarbij geen gewag wordt gemaakt van een specifieke of bepalende rol (tweede persoonlijk onderhoud, p. 5) te meer verzoeker geen gewag maakt van andere politieke activiteiten sinds zijn vertrek uit Iran en hij uitdrukkelijk aangeeft geen lid te zijn van een politieke partij (tweede persoonlijk onderhoud, p. 3).

Tot slot wijst de Raad er volledigheidshalve op dat verzoeker geenszins aanvoert laat staan aantoont dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen, te meer hij geen verhoogd risicoprofiel aantoont waardoor hij bij terugkeer een groter risico zou lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen nu er geen geloof kan gehecht worden aan zijn gerechtelijke vervolging wegens zijn politieke activiteiten waardoor hij Iran zou moeten hebben ontvluchten.

Uit wat voorafgaat wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers deelname aan een politieke betoging in 2018 en zijn problemen hierdoor met de Iraanse autoriteiten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als opposant van het regime zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd. Verzoeker maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.3. Inzake verzoekers areligieuze opvattingen wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd: *“Waar u tot slot nog aanhaalde dat u weliswaar als moslim bent geboren doch dat u op heden niet meer gelovig bent en dit sinds uw militaire dienst (CGVS I, p. 4), dient allereerst te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit over uw areligieuze opvattingen gesproken heeft in Iran noch dat u hierdoor problemen hebt gekend (CGVS I, p. 6) en hoewel men in Iran verwacht dat u een religie aangeeft bij administratieve beslommeringen, vulde u gewoon de islam in (CGVS I, p. 5). In dit verband kan tevens gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielse relaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt of dat u zich in de toekomst aldus zal uiten. U uitte bovendien zelf ook geen vrees omwille van uw areligieuze overtuigingen.”*

Verzoeker laat deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn alsook steun vinden in de stukken van het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat er geen afbreuk aan kan gedaan worden.

De Raad wijst er hierbij nog op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst openlijk als atheïst zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving. Hij toont evenmin aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.2.5.4. Wat betreft verzoekers psychische problemen kan gewezen worden op volgende correcte overwegingen in de bestreden beslissing:

“Voor wat betreft uw psychische problemen gaf u aan dat deze aanvang vonden op het moment dat u problemen kreeg in Iran (CGVS I, p. 6 & CGVS II, p. 5). Ter staving legde u twee psychologische attesten voor van klinisch psycholoog Paul Jacobs waarin deze bevestigt dat u sinds september 2021 in behandeling bent alsook dat u te lijden hebt aan een depressie met slaapproblemen, geheugenproblemen, neerslachtigheid, gevoelens van desillusie en suïcidale gedachten, hetgeen u ook deels bevestigde (CGVS II, p. 4). Het attest geeft geen uitsluitel betreffende de oorzaak van deze problemen en kan de waarachtigheid ervan bijgevolg ook niet onderschrijven. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave van een bepaald ziektebeeld bevat dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Indien u uw aandoening zou willen laten gelden in uw verzoek moet op gewezen worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer kan verzoeker voorgaande bevindingen, die de Raad integraal bijtreedt, niet ombuigen.

De Raad stipt verder aan dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat hij op basis van deze psychische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Verzoeker voert noch toont overigens geenszins aan dat hij niet verder kan opgevolgd en behandeld worden in Iran.

2.2.5.5. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet dienstig worden weerlegd of betwist geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker verwijt verweerder het gebrek aan een inhoudelijke beoordeling van de juridische stukken doch gaat hiermee voorbij aan de – naast de vormelijke – inhoudelijke beoordeling van deze documenten. Er wordt dienaangaande immers niet enkel verwezen naar de kopieën waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden en het feit dat het frappant is dat de originele documenten werden weggegooid of kwijtgeraakt of kapot gescheurd doch tevens uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent verzoekers gebrekkige kennis zoals hoger weergegeven onder 2.2.5.2. Ook werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk inhoudelijk gemotiveerd omtrent het voorgelegd contract met een Iraanse advocaat, verzoekers identiteitsdocumenten en de medische attesten. Door de neergelegde stukken te benadrukken kan verzoeker geen afbreuk doen aan de concrete beoordeling ervan.

2.2.5.6. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekers verklaringen omtrent zijn problemen met de Iraanse autoriteiten niet weten te overtuigen. De Raad acht het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoeker de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een

beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU